

VIRÁG ÁGNES

ÍGY SÍRT A FA

Ágaim tarajos görcsbe rándulva
magukba kapaszkodnak
magukat tartják
magukat szorítják
a levegőbe fonják magukat
és gyökereim is
földből félig kiállva
a levegő hajába vájva
tartják horgas ujjaik
Se földben sem égen
A kettő határán várom

a tikkasztó nyarat
A záport mely lemossa
gyökereimről a földet
S magával ránt a túlradt patak
le a hegy lábához
koronám sárban
csupasz gyökereim
égre meredve
Csillagok anyja
te esthajnali
adj erőt a sziklát
átölelnem

TALÁLKOZÁS

Tenyerem faggatom
Mit látott homlokodon
Redőt és izzadságot
Mit látott szemedben
Gyanút és könnyet
Mit szádon
Nagy hallgatások merevségét
Belehajtom én is az arcom
Várom találkozzék a kettő

Savanyú az édeskés izzadsággal
Redő a redővel
Keserű könny a sóssal
S a két nagy hallgatás merevsége
Mely itt tenyeremen olvad
Egygyé
Össze
És át
Valami derűs ölekezésbe
Ujjongó egymásra találásba